

fachwerkes ház volt. Az utcára merőlegesen húzódott, első helyiségét az újkori pince félbevágta. A keskeny törtköves osztófal már egy omladékrétegre volt ráakva. Ez az omladékréteg az egész házon végighúzódott, így a ház életét két építési periódusra bonthatjuk, de a leletek tanúsága szerint mindkettő a 16. sz. első felére esik. A 2. sz. helyiség két keskeny törtköves fallal volt továbbosztva. A keletibbi fal tetején elszenesedett gerendát találtunk, benne 3 szöggel, ami ácsolt fafalra enged következtetni. A ház K-i zárófalának nagy részét egy későbbi időpontban elbontották, csak az É-i falhoz csatlakozó csonk maradt meg.

Egy 15. századi háznak is megtaláltuk a nyomait a feltárás során: az utca felé eső részen egy törtköves, földbe rakott falú kis pincét tártunk fel. A kötőanyag hiánya miatt egyes falai beomolhattak, így mi már csak a K felé leszúkitott pinceret bontottuk ki. Betöltése 15. századi kerámiát tartalmazott. Tőle K-re 3 korabeli szemétködröt találtunk, az egyikben egy korai (15. sz. közepe) import talpastál töredékeivel. A telek K-i végében egy szépen lerakott köves felületet bontottunk ki, valószínűleg udvarkövezés lehetett, mivel a korszakban már ugyanaz volt a külváros utcaszerkezete mint a mai. Az ásatási terület ÉNy-i sarkában egy újabb köves felületre bukkantunk, amelynek felülete Árpád-kori kerámiát és egy IV. Béla király által veretett pénzt tartalmazott. Ezzel egy szintben húzódó sötétbarna humusz szintén 13. századi leletekkel volt tele. Mivel a köves felületnek határozott szélé és iránya volt, ezért valószínű, hogy egy még eddig nem ismert utca kövezete lehetett. Iránya K–Ny-i volt ugyanúgy, mint az 50 cm-rel lejjebb fekvő római kori útnak. A középkori rétegek és az objektumok alatt, – a középkori pincék K-i oldalán – kövezett, római kori réteg (út?) maradványai jelentkeztek, kb. 50–70 cm vastagságban. Az út(?) térszintje alatt további két, Kr. u. 1–2. századi (La Tène D3 és római provinciális) leletanyagot, elsősorban cserepeket tartalmazó hulladékgödröt sikerült feltárnunk.

BENDA JUDIT – HABLE TIBOR

46. Budapest, II. Ürömi utca 37.

U, Ró, Á

2006. november 6–29. között próbafeltárást végeztünk a telken. A csaknem 500 m² területű ingatlan hossz-tengelyében 100 m² alapterületű kutatóárkot húztunk. A modern feltöltés leszedése után vastag, barna agyagos réteget bontottunk, alatta 20–25 cm vastag épület- és római téglatörmelékkel feltöltés jelentkezett. Ebbe a feltöltésbe Árpád-kori gödröt mélyítették, amelyből ép, átfűrt fésűskagyló került elő. Az objektumot a közelben feltárt Árpád-kori majorsághoz kötjük (Szépvölgyi út 18–22.). Az épületomladék alatt a K-i árokszakaszban habarcsos omladék és vörösre égett agyagszint, illetve habarcsos felület, járósint(?) jelentkezett. A szintek olyan ÉK–DNy-i, illetve, ÉNy–DK-i irányú falkiszedésekhez igazodtak, amelyek feltételezhetően a kutatóárkon

kívül sarokban végződő falrendszert alkottak. Az 50 cm vastag alapfalakat a római korban már kitermelték.

Azonos tájolású falakat tártunk fel a Ny-i árokszakaszban is, amelyek csak részben voltak visszabontva. Helyzetük és méretük alapján egy nagyobb kiterjedésű római kori épületegyüttes került elő, amelyhez hasonló a telek közelében folytatott korábbi kutatásaink során nem jelentkezett. Az említett épület(ek) alapfalait római kori cserepeket tartalmazó humuszos feltöltődésbe ásták.

Az ókori réteg alatt lelet nélküli, mészhalós, áthalmazódott humuszt vágtunk át, amely vastag, középső neolitikus kori leleteket tartalmazó, ugyancsak áthalmazódott rétegre rakódott. A fent említett erős DK-i lejtésű kultúrrétegek alatt azonos irányultságú pleisztocén kori záporpatak-hordalék (kőgörgeteg) és lösz jelenti az altalajt. A kőhordalék tetejére sodródott másodlagos helyzetű leletek alapján a környéken a dunántúli vonaldíszes kerámia idősebb fázisának településével számolhatunk, amely a terep lejtése alapján elsősorban ÉNy-i irányban húzódhatott.

Munkatársak: Pap János történész-muzeológus ásatási technikus, Horváth Zoltán geológus (ELTE) talajtani szakértő.

KÁRPÁTI ZOLTÁN – M. VIRÁG ZSUZSANNA

47. Budapest, III. Aquincum polgárváros

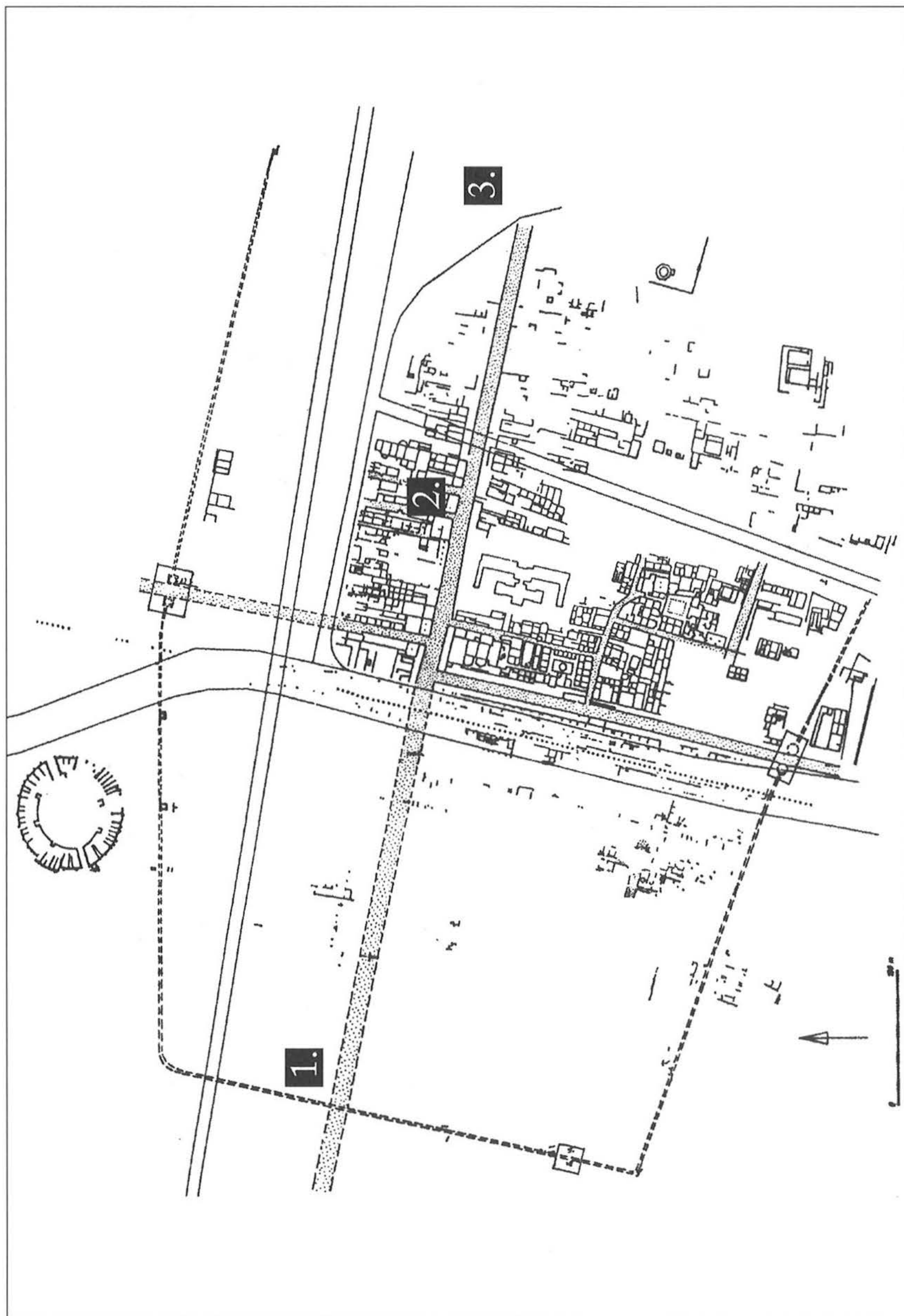
Ró

A BTM Aquincumi Múzeuma 2006-ban is több alkalommal kutatott az aquincumi polgárváros területén. (Lásd az illusztrációt a 166. oldalon!) A feltárások jelentős része ismét beruházásokhoz kapcsolódott, illetve folytatódott a romkert területén 2004-ben megkezdett, romkonzerválást megelőző hitelesítő feltárás is.

A római kori településtől Ny-ra, illetve a város Ny-i részén kábelcseréhez kapcsolódóan végzetünk régészeti munkát. (1) Az átlagosan 80–90 cm mélyen, meglévő kábel nyomvonalán kialakított árkok és kábelfogadó gödrök a Kunigunda u. 47. sz. előtti területről É-i irányban indultak, majd K felé fordulva a Keled utcán haladtak végig, egészen annak K-i végéig, a Szentendrei HÉV sínjéig.

A Kunigunda u. vonala az aquincumi polgárváros villaövezetének része, itt a lakótelep és korábbi gyárépítkezések miatt erősen feltöltött talajban a kábelárok nem érintett régészeti réteget. A Keled u.–Kunigunda u. saroknál, a polgárváros Ny-i tőszomszédságában, az egykori ún. Katonai Anyagszertár környezetében már néhány ponton érintetlen humuszos rétegsort figyeltünk meg. A területen 1929-ben került elő a polgárváros legkorábbi fazekasműhelye.³ A fazekasteleptől K-re, a Keled u. vonalában (Keled u. 1. előtt) kialakított két kábelfo-

3 NAGY L.: Budapest Története II. Budapest, 1942. 629–630.

gadó-gödörben azonban már római kori épületomladék és iszapos, feketés-barna talajréteg jelentkezett.

Keleti irányban, a Ny-i városfal szomszédságában, kábelkutató-gödör szélén római kori épület falsarka mutatkozott, omladékkal. Az épületrészlet feltehetően ahhoz a Póczy Klára által 1975-ben megfigyelt épületcsoporthoz tartozhat, amely a települést elhagyó K-Ny-i főutat kísérte. Az épületeket bolt, műhely, raktár és fogadóként azonosították.⁴

A Keled u. Ny-i városfalon belüli szakaszán további épületrészleteket nem figyeltünk meg, azonban a modern út déli szegélye alatt több szakaszon faragott mészkőtömbökből kialakított útszegélyt regisztráltunk, ennek kora egyelőre ismeretlen, de nem zárható ki, hogy a Keled u. alatt húzódó, római korban is használt út szélé került elő. Az utca római kori előzményéről Kuzsinszky Bálint is említést tesz (a K-i városrészben).⁵

A kábelárok utolsó szakaszát a HÉV-sínek szomszédságában alakították ki, a *forum*-komplexummal szemben. A HÉV Ny felé kanyarodó sín párja mellett 2 m mélyen kiásott fogadó-gödörben római kori falrészlet és omladék, míg a Szentendrei HÉV-vonal tőszomszédságában a korábbi kábelek alatt került elő római kori épületomladék és kis freskódarab is. Figyelemre méltó, hogy az előbbi területen kb. 1,7 m mélységben foltszerűen vastag újkori téglatörmelék terítettek szét.

A kábelfektető munka során előkerült emlékeket dokumentálás után visszatakartuk, azok nem sérültek. Az árkok metszete a polgár város Ny-i előterének és Ny-i részének rétegviszonyairól adott információt, illetve új adat a Keled u. alatt előkerült korábbi út is.

A polgár város ÉK-i részén folytatódott a romkonzerváláshoz kapcsolódó hitelesítő feltárás a XXIX. épületben, az ún. „Átriumos hosszúházban” (déli részének régebbi neve „Peristyl-ház”). (2) A feltáró munkát és az azt követő műemléki helyreállítást ismét a Nemzeti Kulturális Alap pályázatán elnyert összegből finanszíroztuk. Ebben az évben a 12., 13., 14., 15. és 59. helyiségekben dolgoztunk, azaz az épület középső traktusában, a műhely- és lakórészleg határán.⁶

Ezeket a helyiségeket a korábbi kutatások csak igen kis részben érintették. 1944–47 között Szilágyi János részben felületben kutatta az 59. és a 15. helyiségeket, a terület többi részén csak falkutatásokat végzett, a helyiségek belsejében nem folytatott feltárásokat. Szilágyi J. az 59. helyiségben 3 kerek, deszkalapokkal bélelt „vermet” talált, amelyet a belőle előkerült nagy mennyiségű mész,

illetve egy kerámia edénypecsétlő alapján kemence tüzelőtereként határozott meg.⁷ Az épületrész további helyiségeinek funkcióját nem vizsgálta. A jelen kutatás alkalmával jól azonosíthatók voltak a korábbi ásatás falkutató árkai, illetve az 59. helyiségben végzett felületi kutatás szélei is.

Az idei munka során – a 2004. évihez hasonlóan – cél volt a korábbi ásatási adatok hitelesítése, pontosítása, az alaprajzi adatok kiegészítése, az építési periódusok elkülönítése, illetve az egyes helyiségek funkciójának meghatározása. A feltárás során ismét csak egy-egy helyiségrészt vizsgáltunk, meghagyva a lehetőséget a későbbi kutatás számára is.

Bár az épületrész építéstörténetének meghatározása és leletanyagának feldolgozása még hátravan, a következő nagyobb építési periódusokat tudtuk előzetesen elkülöníteni, a periodizáció a munka előrehaladtával természetesen finomodni fog. Az egyes építési periódusok előzetes keltezését nehezíti, hogy egyáltalán nem került elő éremanyag, így egyelőre a terra sigillata és amphoraanyag, illetve a polgár város egyéb helyein megfigyelt jellegzetességek segíthetnek a korszakok meghatározásában.

A leírt építési periódusok a 2004. évi kutatások során megállapított periódusokkal összhangban a következők:

1. Az épületrész alatt már 2004-ben több ponton vizsgált legkorábbi, sötét, barnásfekete, agyagos, vizes réteget („fekete zsíros”) most is érintettük, de a feltörő talajvíz miatt nem sikerült felületben tanulmányozni. A geopedológiai, malakológiai és pollenvizsgálatok jelenleg is tartanak, és feltehetően megerősítik majd a terület mocsaras, vizenyős voltáról eddig kialakult képet.

2. Az első kőperiódushoz tartozó emlékek az épületrészben a későbbi 12. helyiségben kerültek elő: két, agyagba rakott K-Ny-i és egy É-D-i irányú falrészlet. A fehér vakolattal is ellátott falrészletek mentén a feltörő talajvíz miatt nem tudtunk mélyebbre jutni, így összefüggő alaprajz nem áll rendelkezésünkre. Ugyanakkor a későbbi 14. helyiségből lapköves burkolatú felület bontakozott ki, ennek funkciója és viszonya a falakhoz egyelőre ismeretlen. A későbbi 59. helyiségben nagy kövekből álló omladék mutatkozott, közte észak-itáliai terra sigillata töredékekkel (CONS 39, 43: a töredékek meghatározását Vámos Péternek köszönöm). Valószínűleg ugyanehhez a horizonthoz tartozik a 2004. évben előkerült keskeny, egy sor kőből álló, É-D irányú fal és D felé egy K-Ny-i is a 62. helyiségben.⁸ A korhatározó leletanyag alapján ezt az első kőépítkezési periódust a Kr. u. 1–2. sz. fordulójára–2. sz. legelejére lehet keltezni.

4 Legutóbb: ZSIDI, P.: Die Bebauung außerhalb der Stadtmauer. In: Forschungen in Aquincum 1969–2002. (szerk. ZSIDI P.) Aquincum Nostrum II. 2. 2003, 156–159., 157.

5 KUZSINSZKY B.: Az aquincumi amphiteatrum. Függelékül: két lakóház. Az 1890. és részben az 1891-ki papföldi ásatások. BudRég 2, 1891, 123–139., 125.

6 T. LÁNG O.: A „Peristyl-ház”: hitelesítő feltárás az aquincumi polgár város északkeleti részén. AqFüz 11 (2005) 68–80. (Továbbiakban LÁNG 2005)

7 SZILÁGYI J.: Jelentés a Fővárosi Ókortörténeti (Aquincumi) Múzeum kutatásairól és szerzeményeiről az 1945–1948 évek folyamán. BudRég 15 (1950), 303–321.

8 LÁNG 2005, 75.

3. Ebben az időszakban az épület már jellegzetes hosszúház formáját mutatja, bár igen kevés osztófal köthető ehhez a periódushoz. Az épület K-i zárófala mentén előkerült az ekkor még kb. 2 m-rel szélesebb É-D-i határoló lapkóves utca, amelynek sóderes megújításai is követhetők voltak. Ehhez a horizonthoz tartozik a 2004. évben kutatott 61. helyiség korai déli fala is, úgy tűnik ekkor még a D utca is 1,5 m-rel szélesebb volt.⁹ Az épület K-i zárófala festett volt, a fröcskölt lábazatot ábrázoló, jó minőségű vakolat darabjai a fal visszabontásakor kerülhettek a planírozási rétegbe. A falat belülről oszlopsor kísérte, ennek nyomait a későbbi 12. helyiségben találtuk meg, nagyméretű négyzetes pillér formájában, és valószínűleg volt előzménye a 4. periódus pillérének is a 15. helyiség ÉNy-i sarkánál. A későbbi 14. helyiségben többször megújított járósínek és egy vesszőfonatos mély, egyenes falú gödör (kút?) került elő, széléről szinte ép RESATUS tál származik. Az objektum aljára a feltörő talajvíz miatt nem jutottunk le. Mélységére és méretére jellemző, hogy a felette húzó rétegek, sőt a közel száz évvel később készített terrazzo-padló is erősen megsüllyedt felette.

Ugyanitt kisebb, sekély, kör alakú beásást is feltártunk, betöltéséből állatcsont, téglatöredék és egy csontból faragott szövőtábla került elő. Ez az építési periódus, a kísérő leletanyag alapján a település insularendszerének első kitűzése idejére, a municipiumi rangra emelés időszakára tehető, a 2. sz. első harmadára.

4. A következő időszakban lényeges változtatásokat hajtottak végre az épületben. Legszembetűnőbb, hogy az épületet K felé megszélesítették, a határoló utcácska pedig elnyerte ma ismert keskeny formáját. Továbbra is használták a két K-Ny-i osztófalat (a 12., 13., 14. és az 59.-15. helyiségeknél) a régi utcafronti falat azonban visszabontották. A helyiségekből nem ismerünk osztófalakat, az viszont bizonyos, hogy döngölt agyagpadlóval rendelkeztek, amelyeket többször meg is újítottak (későbbi 14. és az 59.-15. helyiségek). A későbbi 12-13. helyiségek határoló fala helyén ekkor még egy kút állt, ugyanitt állt még a négyzetes pillér is, kőlapokkal körberakva és a későbbi 15. terem ÉNy-i sarkában álló pillér is használatban lehetett. Az 59. helyiségből gerendalenyomat köthető a periódushoz, míg a későbbi 15a-ban beásást regisztráltunk, betöltésében fehér vakolatdarabokkal. Változatlan alaprajzi elosztás mellett többször került sor padlójavításokra, megújításokra, így egy viszonylag hosszú ideig tartó használat valószínűsíthető, amely felölelhetette a 2. sz. nagy részét, egészen a markomann háborúk időszakáig.

5. Ebben az időszakban alakult ki az épületrész ma ismert alaprajza a 12., 13., 14., 15., 15a és 59. helyiségekkel. A műemléki helyreállítás is ezt a periódust tükrözi. A periódus falait habarcsba rakták, átlagosan 50-60 cm

szélesek. Az újkorban erősebben visszabontották az épület K-i zárófalát. Jellemző a döngölt agyagpadló, szinte minden kutatott helyiségben (12., 14., 15a), az átrium felé átvezető folyosó (13. helyiségben) küszöbköve pedig – összetörve bár – de eredeti helyén maradt meg. Az 59., nagyméretű „teremben” három, a Ny-i zárófalhoz épített kerek „kád” került elő. Az átlagosan 1,5 m átmérőjű, 50 cm mély objektumokat első alkalommal Szilágyi J. tárta fel, aki kemence tüzelőtereként értelmezte az elszenesedett hordódongákkal bélelt, nagy mennyiségű meszet tartalmazó objektumokat. Az objektumokról már a tavalyi év során előkerült állatcsont-leletanyag illetve analóg ókori és modern néprajzi példák alapján megállapíthattuk, hogy nagy valószínűséggel bőrátató kádak, cserzőgödrök voltak.¹⁰ A jelen kutatás alkalmával csak a legészakibb kádat kutattuk alaposabban. Ennek során már csak az objektum alját fedő legfeljebb 6 deszka maradványait regisztrálhattuk, a meszes betöltés már csak nyomokban maradt meg. A kádak egymással összeköttetésben voltak és lejtettek D felé, feltehetően az épületet Ny-ról szegélyező csatornába lehetett leengedni a tartalmukat. A kádakat igen körültekintően alapozták: vastag vízzáró sárga agyagba mélyítették őket, amely alá sóderréteg került. A nyugati zárófal mentén ez alatt még egy külön kősor támasztotta meg a kádakat. Az agyagpadló K felé vékonyodott és egy terrazzoval lekent, habarcsos, köves szegélyig volt követhető, amely a kádakat határoló elem lehetett, a cserzőanyagok, folyadékok túlfolyásának megakadályozására. Horváth Zoltán geológus vizsgálatai szerint a döngölt padló anyaga erősen vízzáró agyag volt, eltérően az épület más helyiségeinek agyagpadlójától. Az 59. és 15a helyiség határfalánál kis pillér köthető még ehhez az időszakhoz. A tavalyi év kutatási eredményeit is felhasználva az épület ezen horizontja a 2-3. sz. fordulójára keltezhető. A leletanyagban ismét nagy számban megjelent állatcsont-anyag jellege (ujjperccsontok, szarvcsapok) megerősíteni látszik a bőrcserzőműhely jelenlétét az épületben a 2-3. században.

6. Ebben az időszakban az épületrészben mind a műhely- mind pedig a lakófunkciók elkülöníthetők voltak. A 14. helyiség jó minőségű terrazzo-padlója, és a rázuhant vörös-fekete freskó- és vakolatöredékek lakóhelyiségre utalnak, míg a rosszabb minőségű terrazzo-burkolatú 15a helyiség inkább a műhelyrészleghez tartozhatott: a padlóra egy helyen meszes anyag került, benne állatcsontokkal (köztük halcsontokkal) és üvegyönggyel. Az anyag származhat az 59. helyiség kádjaiból, lehet, hogy padlójavítás célját szolgálta. A 15. helyiségben sárga agyagpadlót köthetünk ehhez a periódushoz, míg a 12. helyiségben meszes járósínek nyomait találtuk. Az 59. helyiségben még működtek a kádak, a szoba közepére viszont habarcsos kötőanyaggal

9 LÁNG 75., 7. kép

10 LÁNG 2005, 76.

épített pillért állítottak. Ezt az építési periódust az objektumok stratigráfiai helyzete alapján a 3. század első felére, a késő Severus-korra tehetjük és változatlanul a bőrkikészítéssel, illetve enyvfőzéssel hozhatjuk kapcsolatba.

7. Az épület ezen középső traktusában – a 2004. évihez hasonlóan¹¹ – szintén megfigyelhető volt egy késő római építési periódus. A 15. és 15a helyiségekben keskeny, *opus spicatum* alapozású és feltehetően faszerkezetű felmenő fallal rendelkező helyiségek nyomait találtuk, amelyekhez legalább egyszer megújított, meszes-habarcosos járósínt tartozott. A járófelületek kialakításához a korábbi falakról levert freskó- és vakolatanyagot használták. A most feltárt részlet jól illeszkedik a 2004-ben, az épület 63. helyiségében megfigyelt konstrukcióhoz, annak szerves folytatása: feltételezésünk szerint ezek a falak az épület K-i, Harmadik Közfürdő felé eső részén a forgalmas utcára nyíló kisebb boltokhoz tartoztak. A falazási technika, valamint a falak és a járósíntek stratigráfiai helyzete alapján ezeket a helyiségeket a 3. sz. közepén–második felében alakíthatták ki.¹²

A természettudományos vizsgálati eredményekre még várni kell, de az előzetes feltételezések szerint ezt az épületraktust is sújthatta árvíz (homokrétegek) és lokális tűzvészek. Az ismét nagy számban előkerült építmények arra utalnak, hogy több alkalommal hirtelen kellett elhagyni az épületet.

A hitelesítő feltárás végeztével, a meglévő műemléki terveknek megfelelően, a 2–3. sz. fordulójának alaprajzi részleteit állítottuk helyre, jelezve az egykori „vermek” helyét, illetve a 15. helyiségben megtartottuk a legkésőbbi római kori járósíntet és falrészleteket is. A helyreállított épületrészletet lézershakennel is bemértük.

2006-ban is folytattuk az ún. „Aquincumi Híd és kapcsolódó úthálózat” projekthez kapcsolódó szondázó jellegű régészeti kutatásokat. (3) A telken, amely az aquincumi polgárváros K-i szélé, valamint a Gázgyár alatt húzódó ún. K-i temető, ill. a fazekastelep között fekszik, korábban régészeti kutatás nem volt. A rendelkezésre álló topográfiai adatok alapján a várost K-i irányból lezáró városfalat, épületmaradványokat, esetleg már sírokat, vagy ipari objektumokat vártunk a telken.

A területen megnyitott 36 m² alapterületen 2,5 m vastagságban gázgyári salakot találtuk, alatta pedig természetes homokrétegződést figyeltünk meg enyhe lejtéssel K felé. Régészeti leletanyag, objektum nem mutatkozott (szórványként sem!) a területen, az újkori bolygatás alatt csak geológiai képződmények voltak. A mélyítést 104,00–100,40 mAf szintek között vé-

geztük, illetve szondaárokban 99,00 mAf-ig, a feltörő talajvíz miatt. Az említett magasságtartományon belül mind a polgárváros, mind pedig a Gázgyár területén mutatkoztak már régészeti objektumok. A gázgyári lakótelep DK-i sarkán végzett 2001. évi leletmentés során méterekkel a jelen terület legfelső homokrétege felett (104,1–104,5 mAf) is faltetők mutatkoztak.

Az elvégzett geopedológiai vizsgálatok, a régészeti rétegsor és leletanyag teljes hiánya alapján a területen ezen a szinten már csak természetes, geológiai jelenségek vannak. Bár a kutatás igen kis területen zajlott (6×6 m), így csak pontszerű információt adhat, a kultúrrétegek teljes hiányának két oka lehet. A római kori rétegeket eltávolíthatták az erőteljes újkori tereprendezés során (esztergomi vasúti töltés építése, gázgyári építkezések). Másrészt elképzelhető az is, hogy a római kor folyamán a polgári település és az ipartelepek, ill. temető között kisebb mélyedés, vizenyősebb területrész húzódott. A kérdés eldöntése csak további, nagy felületű feltárások során lehetséges.

T. LÁNG ORSOLYA

48. Budapest, III. Bécsi út 66. (Hrsz.: 114379/1)

Ró

2006. április 5. és június 9. között megelőző régészeti feltárást végeztünk a telken, 300 m²-en. A lelőhely a 2005-ben megkutatott Bécsi út 64. sz. telek folytatása, így nem meglepő módon a legtöbb esetben azzal megegyező régészeti szituációkkal szembesültünk. Néhány esetben még a 2005-ös ásatás részlegesen kibontott – az akkori É-i metszettel alá húzódó – objektumait is azonosítani, illetve dokumentálni tudtuk. A területen itt is azok, a lankás rész felsőbb zónájában meglévő, feltehetően Kr. u. 1. századi telepjelenségek (egy kisebb tárológödör (?), két kenyérsütő kemence) a legkorábbiak, melyek közvetlenül a római kori temető létesítése előtti évtizedekben lehettek használatban. Talán ebben az időben már funkcionálhatott az ásatási terület K-i végében észlelt ÉK–DNy-i irányú út is, amely alatt a sárga altalajba benyomódott keréknyomokat is regisztráltuk.

Valamikor a Kr. u. 1. sz. utolsó évtizedeiben kezdődhetett meg a terület temető korszaka. A késő római éremleletek tanúsága szerint ez az időszak a 4. sz. elejéig nyomon követhető. A területen 141 olyan objektumot regisztráltunk, melyeket temetkezéssel hozhatunk kapcsolatba. A sírok nagy része É–D-i tájolású keskeny téglalap alaprajzú, erősebben vagy gyengébben kiégetett falú hamvasztásos sír volt. Egy kisebb hányaduk K–Ny-i tájolású. A csontvázas sírok száma jóval kevesebb volt (22 a biztosan azonosított objektumok száma). Tájolásuk igen változatos: Ny–K-i (a rétegtani helyzetük szerint feltehetően ezek közül kerülnek ki a legkorábbi temetkezések is), K–Ny-i, É–D-i, illetve D–É-i. Egy esetben egy 40×40×15 cm-es kőlapokból ládaszerűen kialakított kirabolt sírt is feltártunk. A területen sírkertet nem találtunk, de egy-egy nagyobb kőkupac illetve egy kb. 2×2

11 LÁNG 2005, 71.

12 PÓCZY, K.: Anwendung neuerer Ausgrabungsergebnisse bei der Ruinenkonservierung in der Bürgerstadt Aquincum. Acta Technica Academiae Scientiarum Hungaricae 67 (1970) 177–194., 180–181.